

פלוגה ה' במערכת

הדוח שלהלן מתאר את מה שעבר על הפלוגה בימי המלחמה ומתמקד בקטע מן הקרב שהתנהל בחזית של גדוד מרגימנט הסיור המשוריין השני ב-26 בפברואר 1991 אחרי הצהריים ובערב. דוח זה נועד להקנות לקורא מושג על הקרבות שהתנהלו בזירת הלחימה ואינו מכון בשום פנים להאדיר את פעולותיה של יחידה מסוימת על חשבון האחרות. עוצבות דומות רבות ניהלו לחימה קשה לא פחות והתנסו בחוויות דומות.

פלוגת סיור משורינת (troop) כוללת כ-140 חיילים בעלי מקצועות שונים. החימוש של הפלוגה כולל 9 טנקי "אברמס" M1A1, 12 נגמ"שי "ברדל" M3A2, 2 מכמ"מים "4.2", רכב קת"ק (FIST-V), נגמ"שים אחדים, רכב פיקוד ורכב חילוץ.

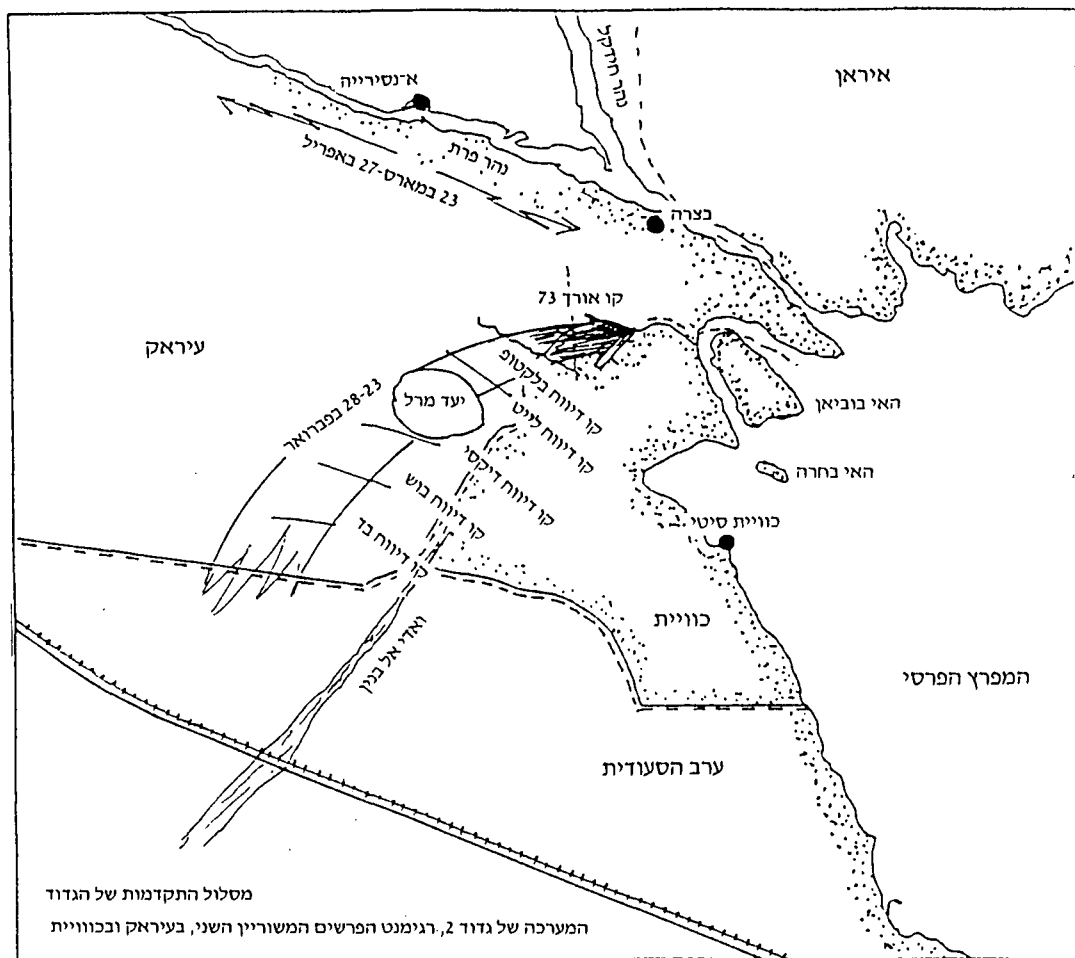
כוח הסיור של הפלוגה מחולק לשתי מחלקות (6 נגמ"שי "ברדל" ו-30 חיילים בכל מחלקה), והוא מתמקד באיתור האויב, בהזמנת אש ארטילרית ובאבטחת אגפי הפלוגה. שתי מחלקות הטנקים (4 טנקים ו-16 חיילים בכל מחלקה) הן הכוח הבא במגע עם האויב ומשמיד אותו. גם מפקד הפלוגה נע בטנק M1A1. הרגמים משתקים את האויב באש נפיצה, תלולת מסלול. רכב הפיקוד הפלוגתי אחראי לעדכן את מפקדת הגדוד במצב הטקטי. סגן-מפקד הפלוגה פועל מתוך רכב הפיקוד הפלוגתי [נגמ"ש M-113], המצויד בלוח מפות גדול ובמכשירי קשר. צוות סיוע האש של הפלוגה נע בנגמ"ש הקישור FIST-V (M-113) ומתאם את האש הארטילרית שתסייע לפלוגה. אנשי האחזקה והקשר מתחזקים את הכוח, מטפלים בכל הציוד של הפלוגה ומתקנים אותו. פלוגה ה' מגדוד 2 ברגימנט הסיור המשוריין השני יצאה מבסיסה בבמברג, גרמניה, והגיעה לערב-הסעודית ב-4 בדצמבר 1990. אנשיה היו בין הראשונים שהגיעו לזירה מאירופה. הפלוגה הייתה מאז ומתמיד צוות מלוכד והשיגה רמה נאה באימוניה בגרמניה. אחרי חודשים של חיים משותפים ואימונים במדבר השומם גברה הלכידות בין הלוחמים, והם היו כמו משפחה אחת גדולה. הלוחמים שיפרו וליטשו את כישורי הלחימה שלהם וסיגלו את הטקטיקה שלהם לסביבה החדשה.

במלחמה נגד עיראק הייתה לי הזכות לפקד על חייליה המעולים של פלוגה ה' "נשר" – (EAGLE) מגדוד 2, גדוד הסיור המשוריין, ברגימנט הפרשים המשוריין ה-2 (חטיבת הסיור המשורינת ה-2 של הקורפוס ה-7 האמריקני).* לפני שהתנסיתי בקרב הרהרתי לא פעם איך עשוי להיראות קרב משוריין, כדי שאוכל להכין טוב יותר את הלוחמים שלנו. ראוי לציין, שאין חומר רב בכתובים על קרב משוריין סדור ברמת היחידה הקטנה. דוח זה נכתב מיד אחרי ההכרזה על הפסקת-אש זמנית, בתקווה שאוכל להביא את החוויות שעברו על הפלוגה לידיעת הציבור האמריקני, שבתמיכתו ובסיועו חשנו במישרין. אחרי המלחמה הייתה לי הזדמנות לחזור אל שדה-הקרב, לדון במהלכי הקרב עם חיילים נוספים מהפלוגה ולבחון את יומן המבצעים הפלוגתי. כתוצאה מכך הכנסתי לנוסח המקורי של הדוח שלי כמה תיקונים ותוספות.

(נשר") המפרץ

סרן ה"מ מק'מסטר

* מטעמי מסורת השתמרו בצבא האמריקני (וגם בצבא הבריטי) שמות העוצבות ויחידות המשנה שהיו נהוגים בהן לפני הסבתן מפרשים לשריון. עם זאת, ברוב המקרים, התוספת "פרשים" (Cavalry) לשם היחידה או העוצבה בא לציין את היותה יחידה או עוצבת סיור, ומכאן המבנה המיוחד של הכוח. "ריגימנט" פרשים מקביל, פחות או יותר, לחטיבה; "אסקדרון" מקביל בערך לגדוד, ו־troop היא בערך פלוגה. לנוחיות הקורא העברי תורגמו המונחים לפי מקביליהם המקורבים בעברית, גם אם אין זהות מוחלטת במצבות ובחימוש של היחידות בשני הצבאות, כפי שאפשר ללמוד מתיאור מצבת ה"פלוגה" במאמר זה (הערת המערכת).

בערך בשעה 15:30 דיווחה מחלקת הסיור המובילה של פלוגה ו', שנעה 8 עד 12 ק"מ לפני הגוף העיקרי, על מגע עם כוחות רגליים, שזוהו לאחר מכן כחלק מכוח מאבטח בגודל של פלוגה. התפתחו חילופי אש קצרים שבהם נהרג אחד מחיילי האויב, ואחר כך קיבל סרן ספראולס, מ"פ ו', שנע יחד עם מחלקת הסיור הקדמית

הגדוד תקף בשעה 14:30 במבנה יהלום וחצה את קו דיווח בוש, כשפלוגה ו' מובילה, פלוגה ה' משמאל, פלוגה ז' מימין ופלוגה ח' בעתודה. סוללת ההוביצרים נעה במרכז היהלום, כשני ק"מ לפני פלוגה ח', כדי לסייע מידית באש מלפנים. שלוש הסוללות של גדוד תותחיישדה 641 נעו במקביל לפלוגה ח'.

שלו, את כניעתה של מחלקת אויב שהייתה מחופרת לפני עמדה גדודית גדולה יותר מצפון, לאורך קצותיו הצפוניים והדרומיים של היעד "מרל".

הודות למודיעין מצוין והתקפות בלתי-פוסקות של מטוסי תקיפה A-10 על היעד "מרל" שנערכו בין השעות 13:00 ו-16:00, ואחרי חילופי אש אקראיים בין יחידות הסיור של פלוגות ז' ו' לבין רגלים של האויב, החלו חיילי האויב בגזרת הגדוד להיכנע בהמוניהם.

הרגימנט פקד לתדלק את הכלים, ועקב נוכחותן של קבוצות קטנות של חיילי אויב ששוטטו בשטח החליט הגדוד לעצור ולהתארגן לאורך קו דיווח דיקסי, כ-60 ק"מ צפונית לקו דיווח בוש. בשעה 17:30 קיבל הגדוד הוראות לעצור לאורך קו דיווח דיקסי עד למחרת היום. התנגדות האויב נשברה כבר, וב"מרל" לא הייתה קיימת כלל. בין השעות 17:30 ו-24:00 טיהרו מחלקות הסיור של פלוגה ו' את היעד "מרל", ופלוגות ו' ו' לקחו כ-240 שבויים.

ב-23 בפברואר 1991 היינו במצב-רוח מרומם; הפלוגה התפרסה בציוד הדרומי של הגבול בין עיראק לערב הסעודית. קיבלנו תגבורת של מחלקת הנדסה ודחפור משוריין כדי להבקיע דרך שתי סוללות עפר גדולות שסימנו את הגבול.

בשעה 01:30 נעה הפלוגה בחשאי עד לטווח ראייה משתי סוללות העפר, שהתנשאו לגובה של ארבעה מטרים. הארטילריה הנחיתה מסך-אש רועם על נקודות שנחשדו כתצפיות של האויב בתוך שטחה של עיראק. מחלקת סיור 1 ומחלקת ההנדסה זינקו קדימה על פני המישור המסולע והחלו בהבקעה. עד מהרה הצליחו המהנדסים להבקיע בסוללות פרצה, והטנקים מיהרו קדימה בטור אחד ארוך. הטנק שלי עבר ראשון, וברגע שעברתי דרך הפרצה, הופיעו גם הטנקים האחרים מתוך ענני האבק והתפרסו משני צדדי בתבנית ראש-חץ גדולה. היינו נרגשים; סוף סוף נכנסנו לשטח האויב. אחר-כך עברו הסיירים שבאגפים, ולבסוף עברו הסיירים שנעו ראשונים ואבטחו את המכשול בשעת ההבקעה; הם דהרו קדימה ומיהרו להתייצב בראש הפלוגה. הטנק שלי וטנקים אחרים ירו במקלעים לעבר כל דבר שנראה כמו עמדת אויב.

מסוקי הסיור של הרגימנט, מדגם OH-58, ומסוקי הסער מדגם "קובר" טסו מעלינו בגובה נמוך וטיהרו את הדרך אל היעד של היום הראשון. הפלוגה נעצרה כעבור 20 ק"מ בעומק עיראק ונערכה להגנה. עכשיו, אחרי שאזור הגבול טוהר ואובטח, עתידים היו לעבור דרך האזור שאר חלקי קורפוס 7 (האמריקני). מזג האוויר היה בלתי-צפוי, והגשם הסוחף הקשה על המנוחה.

זמן קצר אחרי עלות השחר, ב-24 בפברואר, נעה הפלוגה צפונה למרחק של 20 ק"מ נוספים. רצינו להמשיך לנוע, אבל כוחות אחרים מצבאות הקואליציה ואגד אמפיבי של נחתיים תקפו ממזרח לנו במטרה להכשיר את הקרקע לכיתור האסטרטגי, שרגימנט הפרשים המשוריין ה-2 היה חוד החנית שלו. הוריתי על ניסוי כלים מכל כלי-הנשק.

סגן-מפקד הפלוגה, סגן ג'ון גיפורד (גיף), ואנוכי ישבנו ברכב הפיקוד שלנו והאזנו לחדשות מה-BBC שנקלטו בתדר גבוה באחד ממכשירי-הקשר שלנו. ג'ון היה הקצין האידיאלי לאיוש רכב הפיקוד ולדיווח למפקדה הממונה. הוא היה מבוגר מרוב הסגנים ומנוסה הרבה יותר מהם. גיף שמר על קור רוח גם במצבים שהיו מוציאים מהכלים רבים מאתנו. הוא התגייס לצבא כסייר בשריון אחרי שלמד שנה במכללת קלרקסון. בהיותו בצבא נשלח לבית-הספר המכין של האקדמיה הצבאית האמריקנית. משם המשיך לווסט פוינט, וב-1987 הוענקה לו דרגת סג"מ. גיף ואני התלהבנו לשמע החדשות, שמהן ניתן היה להבין, שהמתקפה ממזרח לנו מתקדמת מהר יותר מכפי שתוכנן. התרשמותנו אושרה לאחר מכן ברשת המבצעית שלנו. אנחנו אמורים להמשיך במתקפה מוקדם מן המתוכנן.

בצהריים המשיכה הפלוגה לנוע צפונה. בדרך אל היעד החדש שלנו שמענו בקשר שפלוגה ו', בפיקודו של סרן טום ספראולס, מדווחת על מגע עם אויב. מחלקת הסיור המובילה של פלוגה ו', בפיקודו של סגן לינזי, ספגה אש והרגה שני חיילי אויב, והיתר נכנעו. המחלקה המשיכה בתנועה. הקמ"ן, סרן רט סקוט, העריך שפלוגה ו' נתקלה בכוח סיור או בכוח מאבטח של דיוויזיית ח"ר עיראקית שהגנה על האגף המערבי של הצבא העיראקי. הפלוגה עצרה לתספוק ולתחמוש אחרי שעברה 60 ק"מ. קיבלנו פקודה להתארגן במקום לחניית לילה, והקמנו מערך הגנה פלוגתי חפז.

עם שקיעת החמה הבחין סמ"ר לורנס, סייר ממחלקה 1, במוצב הגנה של האויב, ובו שלוש מחפורות כיתתיות ובונקרים. לורנס ואנוכי שירתנו יחד בפורט הוד, טקסס. הוא היה חייל ותיק, כבר 13 שנה, וסייר מעולה. נעתי לפנים ביחד עם מ"מ 1, סגן מייקל פטצ'ק, כדי להתרשם אישית. הלחץ על מייקל פטצ'ק היה גדול יותר מאשר על כל מ"מ אחר. הוא הוביל בראש הפלוגה, והיה ברור שהוא ייתקל באויב ראשון. היה עליו לנווט את הפלוגה ועם זאת לפקוח עין ולאתר עמדות אויב ושדות מוקשים. מייקל המיומן, הבטוח בעצמו והמתון, בוגר אוניברסיטת ג'ורג'טאון, היה האדם האידיאלי לתפקיד. הוא היה מ"מ סיור כבר יותר משנה, והחיילים שלו ואנוכי נתנו בו אמון מלא.

באמצעות הכוונות התרמיות של הנגמ"שים והטנקים יכולנו, פטצ'ק ואני, לראות חיילי אויב המסתובבים בין החפרות שלהם, במרחק של 2 ק"מ מאתנו. לחיילי האויב לא היה מושג שהם נצפים עלי-דינו. הוריתי לכיתת סיור (2 נגמ"שי "ברדלי") לנוע מסביב לאגפו השמאלי של האויב, בחיפוי הטנק שלי והנגמ"ש של פטצ'ק. הנגמ"שים של סמ"ר לורנס וסמ"ר מגי פתחו באש נפיעה על האויב מתותחי ה-25 מ"מ שלהם (מוזני שרשרת), מחוץ לטווח המרנ"טים (RPG) של האויב. בעקבות הרשף מלועי התותחים שלהם והשוכל האדום של הנותבים הופיעו אי-ספור התפוצצויות בין עמדות האויב. ואז ירה הטנק שלי פגז נפיץ 120 מ"מ לתוך בונקר של האויב. הרשף

מלוע התותח האיר את השטח בין הרק"ם שלנו לעמדות האויב. כמעט מיד התחוללה התפוצצות חזקה במרכז עמדת האויב. הסיירים דיווחו על עשרה חיילי אויב הנמלטים צפונה. החלטתי לא לרדוף אחרי הבורחים. המשימה העיקרית הייתה אבטחה והכנות להתקפה למחרת היום. הייתי משוכנע שלאויב לא יהיה עוד כל עניין לשלוח סיור נגדנו. הסיירים חזרו לעמדות התצפית שלהם. הפלוגות ו' רז' של הגדוד, שנעצרו קרוב מאוד לעמדות אויב אחדות, דיווחו על שבויים רבים, ומדי פעם ראינו חילופי-אש מקלעים באזור שלהם.

רוברט פטרסון, סמל המחלקה, היה ידימינו של פטצ'ק במחלקה 1. מאוחר יותר באותו הלילה דיווח פטרסון, לוחם ותיק זה 16 שנה, על מגע עם עמדת אויב הרחק מלפניו. צוותי המרגמות של הפלוגה השמידו את העמדה באש תולת מסלול.

הסיירים והמרגמות לא היו החיילים היחידים שהיו עסוקים באותו הלילה. המכונאים וסמ"ר ויריל עמלו על תיקון נזילה במצנן ב"ברדל" של סמל וילי דיגבי. ויריל, אדם נמרץ ובעל מבנה גוף מוצק, בן 31, היה סמ"ר צעיר למדי. הוא היה צריך לוודא שלפלוגה יהיו כל הדלק,

התחמושת, המזון והסיוע התחזוקתי שיידרשו לה. החיילים עבדו כל הלילה, ובבוקר שוב הייתה הפלוגה במצבה קרבית מלאה כתוצאה ממאמציהם. למחרת בבוקר (25 בפברואר) פירקנו את מערך ההגנה שלנו, התארגנו והתחלנו לנוע שוב צפונה. החיילים נתקלו זו הפעם הראשונה במראות הנוראים של חללי אויב. כשיצאנו מן האזור, נתקלנו באינספור חיילי אויב שהשליכו את נשקם והלכו דרומה בקבוצות של שלושה עד 15 איש. הם היו מזוהמים, עייפים, משופמים ובעלי שיער שחור, ולא היה להם דבר מלבד המדים הירוקים והנעליים שלהם. גדוד משוריין בתנועה הוא מראה מרשים מאוד, והאויב טרח להפגין שאין לו כל כוונות זדון. רבים מחיילי האויב בירכו אותנו בבוהן זקורה ונופפו בידיהם בהתלהבות. אחדים אפילו עודדו אותנו. הסיירים ערכו על גופם חיפוש חפז אחר נשק חבוי כדי לא להתעכב יותר מדי, נתנו להם מזון ומים, שהיו דרושים להם מאוד, ומיהרו הלאה. יחידה שתבוא מאחורינו תאסוף אותם ותטפל בהם. תהינו מנין הם באים. לא היו להם שום ציוד, מים או מזון, ובכל זאת הלכו דרומה במדבר השומם, חסר התוואים, ושום עמדת אויב לא נראתה באופק. יש להניח שהם הלכו מרחק רב.

MIA2 – טנק המערכה האמריקני במלחמת המפרץ

הפלוגה נעצרה לתדלוק אחרי 60 ק"מ נוספים בתוך פחות מארבע שעות. קיבלנו פקודה להתארגן שנית להגנה חפוזה, כדי שהדיוויזיות הכבדות יוכלו להדביק אותנו. נענו מעט קדימה אל העמדות שלנו, ולפתע דיווחה פלוגה ז' של סגן ג'ו סרטיאנו על מגע עם האויב. הפלוגה ספגה אש מקלעים והשמידה שני נגמ"שי אויב (MTLB) מתוצרת סובייטית. שאר חיילי האויב נכנעו. פלוגה ז' לקחה שלל כמה נגמ"שי אויב שלמים.

אחרי שהפלוגה נערכה להגנה בעמדות החדשות, נסעתי לשיביבה במפקדת הגדוד בתקווה לחלוב קצת מידע על המשך המתקפה. מפקדי הפלוגות האחרים ואני בחנו את הציוד של האויב, את המפות ואת המסמכים וכן את הנגמ"שים. הציוד והנשק היו במצב מעולה, והיו שייכים כנראה לדיוויזיה של משמר הרפובליקה. נהגתי בנגמ"ש MTLB. פנים הנגמ"ש היה צפוף מאוד, והתקשיתי להחליף הילוך בתיבה הידנית שהייתה בת שמונה הילוכים. השריון של הנגמ"ש היה דק מאוד, ובהיותו עמוס תחמושת נראה כמו מלכודת מוות.

במפקדת הגדוד התאכזבנו לשמע השמועות שהחטיבה לא תמשיך עוד במתקפה ותהפוך לעתודה של הקורפוס. בהמשך הלילה היינו אמורים לקבל באלחוט פקודות מפורטות. השמש שקעה, ומזג האוויר השתנה, כאילו כדי להתאים את עצמו למצב הרוח שלי. בחשכה מוחלטת ובגשם סוחף חזרתי אל מוצב הפיקוד של הפלוגה. שכמיית שלל עיראקית הייתה אמצעי המגן הדל היחיד מפני הגשם.

שמחתי להיכנס לרכב הפיקוד היבש שלנו, שם מסרתי למפקדי המחלקות את מעט המידע שקיבלתי. בשלושת הימים האחרונים ישנתי שעות מעטות בלבד, והייתי עייף מאוד. נשכבתי על מדף העץ הצר מתחת למכשירי הקשר כמו שהייתי לבוש, בחליפת האב"כ שלי הספוגה מים. חליפת האב"כ נעשתה כבדה, והרטיבות העבירה בי צמרמורת. אבל הרגשתי בנוח על מדף העץ כמו בכל מיטה, ועד מהרה שקעתי בשינה עמוקה.

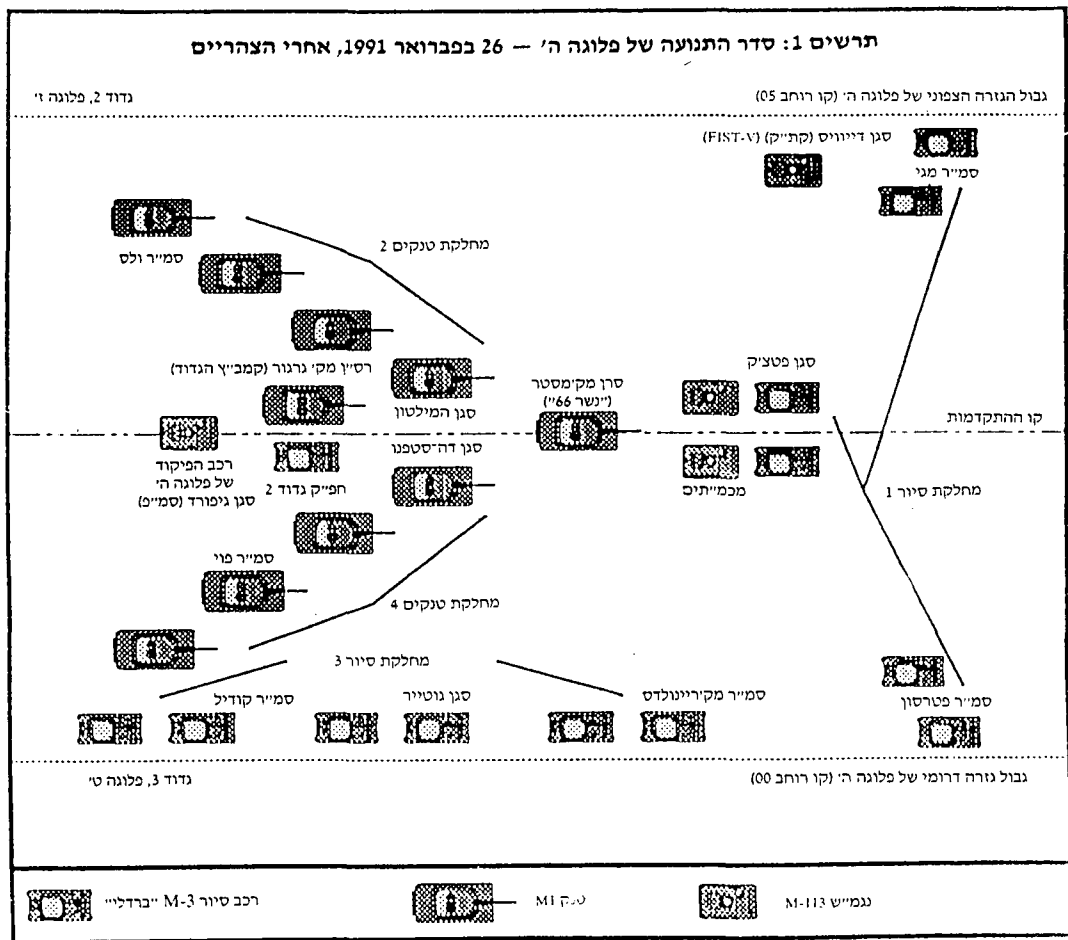
סגן גיפורד העיר אותי כעבור כמה שעות. מפקדת הגדוד שולחת לנו פקודה חדשה. ניסיתי להמשיך לישון בזמן שהפקודה הועברה בקשר, אבל ג'ון התעקש, ואני קמתי. החששות שלי התממשו. היה עלינו פשוט לשנות את כיוון מערך ההגנה שלנו כלפי מזרח, כשפלוגה ו' מגינה על האגף הצפוני שלנו, ופלוגה ז' – על האגף הדרומי. חששתי שיגזלו מאיתנו את ההזדמנות לפגוש את האויב. העברתי את הפקודות שלנו למפקדי המחלקות ואמרתי להם להישאר בכוננות להמשך ההתקפה בהתראה קצרה ביותר.

בבוקר ה-26 בחודש שינינו את המערך שלנו לגזרת ההגנה החדשה. מחלקת הסיור של סגן פטצ'ק (6 נגמ"שי "ברדלי" ר-30 חיילים) הייתה הקדמית ביותר, והסיירים ממחלקה 3 של סגן טימותי גוטייר יצרו קשר בין הפלוגה לבין פלוגה ו' מצפוננו. מחלקות הטנקים של סגן מייקל המילטון ושל סגן ג'פרי דה-סטפנו נערכו בעומק כדי לסייע למחלקות הסיור או להגיב לפנים.

סיימתי לבדוק את העמדות הקדמיות של מחלקות הסיור ושוחחתי עם הרגמים על תוכנית האש שלהם, כשהכיתה של סמ"ר פטרסון דיווחה: "מגע ממזרח, 3 MTLB". קפצתי לתוך הטנק שלי, ומנוע הטורבינה של ה-MIAI הותנע ביביבה האופיינית שלו. טר"ש כריסטופר הדנסקוג (סקוג) הסייע את הטנק סמוך לקו הקדמי של הסיור, והאויב נראה מיד. 3 נגמ"שים MTLB ניסו לסייר ולגשש את העמדות שלנו. הסיירים של פלוגה ז' כבר השמידו שניים מהם בתותחי ה-25 מ"מ שלהם, והשלישי עסק בתמרוני חמיקה. היה חשוב לעצור את הנגמ"ש השלישי כדי למנוע ממנו לדווח למפקדה שלו. קראתי לפטרסון באלחוט: "אדום 4 כאן שחור 6: האם השם שלי רשום על ה-MTLB הזה?" והוא השיב: "רות, השם שלך מרוח עליי". התותחן שלי, סמ"ר קרייג קוך, כיוון את כוונת התותח למרכז המטרה. הוא הפעיל את המט"ל, והצג הספרתי הראה שהטווח לרכב האויב היה יותר מ-2,000 מטרים. המחשב של הטנק חישב את הטווח, את רוח הצד ואת מהירות המטרה. הקנה של תותח ה-120 מ"מ היה טעון כבר בפגז נפיץ. טוראי ג'פרי טיילור, הטען, אמר "על", לציון שהתותח מוכן והוא זז הצידה ממסלול הרתיעה של הקנה. צעקתי בקשר "אש!" וכעבור שבריר שנייה צעק קוך: "ירה!" הוא לחץ על ההדק והתותח רתע לאחור. הסדן נפתח ופלט את כיפת האלומיניום הקטנה, שהיא כל מה שנשאר אחרי הירייה, וצריח הטנק התמלא בריח אבק-שרפה. כעבור שנייה התפוצץ ה-MTLB ועלה בלהבות. מפקדי מחלקות הטנקים נזפו בי מפני שלא הרשיתי להם לנוע קדימה ולירות. כולם ששו אלי קרב. בערך בשעה 10 בבוקר שונתה מעט משימת הפלוגה.

קיבלנו פקודה לנוע דרומה, לעבר פלוגה ז', וליצור קשר עם גדוד 3. בעקבות הגשם שירד בלילה ירד ערפל כבד, והעננות הייתה נמוכה. אחרי תנועה קשה, שבמהלכה חדלו מכשירי הניווט שלנו לפעול זמנית, יצרה הפלוגה קשר עם היחידה החדשה שבאגפנו – פלוגה ט'. הייתה לי הרגשה שרס"ן דגלס מק'גרגור, הקמב"צ של הגדוד, הזיז אותנו דרומה לא בלי סיבה. הפלוגה שלי רצתה להוביל בראש הגדוד לתוך שטח עיראק, אבל המשימה נפלה בחלקה של פלוגה ו', ואנשיה ביצעו אותה למופת. מק'גרגור הבטיח לי שאם יהיה צפוי מגע עם יחידות של משמר הרפובליקה, הוא יעביר את פלוגה ה' קדימה. היינו פרוסים לאורך קו אורך 50, ובשעה 12:00 קיבלנו פקודה לנוע מזרחה 10 ק"מ נוספים, אל קו אורך 60. רס"ן מק'גרגור הורה שהגדוד ינוע בעקבות פלוגה ה'. הייתה לי הרגשה נהדרת שאנו נעים שוב, אבל התקוות שלנו להמשיך ולתקוף נגזרו עד מהרה. בשעה 13:00 קיבלנו שוב פקודה להיערך להגנה, ואנשי הנדסה הגיעו אל הפלוגה והחלו לחפר אותנו. צורת התנועה הזאת, לנוע ולעצור, לנוע ולעצור, גרמה דאגה בפלוגה. היינו בטוחים בעצמנו וזה בזה, ורצינו להמשיך בהתקפה. הפלוגה ניצלה את העצירה האחרונה לתדלוק. הערפל התפזר, אבל החלו לנשב רוחות חזקות, והתחוללה סופת חול.

תרשים 1: סדר התנועה של פלוגה ה' – 26 בפברואר 1991, אחרי הצהריים

לפני הנגמ"ש של לורנס. לורנס צעק לנהג שלו, טר"ש פרונטי, בקשר-פנים: "ימינה, לעזאזל!" לורנס סגר את המדף שלו וגלש לתוך הרכב, הביט סביב הצריח וחייך אל התותחן שלו, סמל פלטמן. פלטמן החל לצחוק, עד שפגז נוסף התפוצץ בקרבת מקום. הפלוגה לא הפסיקה את תנועתה. הלוחמים סגרו מדפים ופנו דרומה כדי לעקוף את השטח המוכה. אני זוכר שחשתי גאווה נוכח התגובה של הפלוגה. באימונים קשה לשחזר נפילת ארטילריה של האויב, אבל הלוחמים הגיבו בדיוק כפי שתרגלנו באימונים. טר"ש רוברט לי נהג את הרכב המוביל במחלקה 3. הוא עסק בתדלוק ה"ברדלי" שלו כאשר שמע שאנחנו עומדים לתקוף. סמ"ד ויריל טפח לו על הכתף וצעק: "דפוק אותם, לי!" כשהפלוגה החלה לתקוף, תדרך סמל מוריס הריס, המ"כ של לי, את הצוות שלו בקשר-פנים. לי חש באחת תחושות שונות ומשונות – פחד, הקלה, דאגה, סקרנות והתרוממות רוח. הוא אמר לעצמו כל הזמן: "קח את זה בקלות, פשוט תעשה את זה, שישלמו בשביל זה".

בשעה 15:36 דיווח סמ"ד ג'ון מק'ריינולדס ממחלקה 3 על ארבעה חיילי אויב שנכנעו בקבוצת בונקרים צפונית לגבול הגזרות הדרומי של הפלוגה. מק'ריינולדס ושני הסיירים שלו, סמל ולס וטר"ש שנשז, ירדו מרכבם ללא היסוס, ערכו חיפוש על השבויים, העלו אותם על סיפון ה"ברדלי" ודהרו לעבר המשאית של סמל המחלקה.

בשעה 15:25 קיבלה הפלוגה פקודה נוספת לתקוף. נתתי פקודה במלוא ההתלהבות. אמרתי לפלוגה: "אנו תוקפים מזרחה בעוד חמש דקות לכיוון קו אורך 70. זהו הרגע שכולנו חיכינו לו". ידענו אומנם את מיקומן הכללי של יחידות אויב גדולות, אבל לא היה לנו מודיעין מפורט על האויב שעמדנו לפגוש בו. עם זאת הייתה לי תחושה, שהפעם ניתקל באויב. סגן גוטייר, שהיה ידוע בחוש ההומור הקפוא שלו, שאל באלחוט: "לאיזה מגע אנחנו יכולים לצפות?" השבתי לו: "מגע עם האויב". והוא אמר: "דוה, זה הכי טוב", והפלוגה נעה קדימה בעיצומה של סופת החול.

טים גוטייר, בוגר אוניברסיטת אריזונה בהצטיינות, היה אחראי על שמירת המגע עם פלוגה ט' מדרומו ועל אבטחת האגף של הפלוגה שלנו. כשהתחלנו לנוע, קיווה גוטייר שגם בחלקה של המחלקה שלו ייפול איזה קרב קטן יותר, כמו זה של פטצ'ק. לא היה לו ספק שאנשיו יתפקדו היטב, אבל הוא חשש שהיסוס רגעי עלול לעלות להם ביוקר.

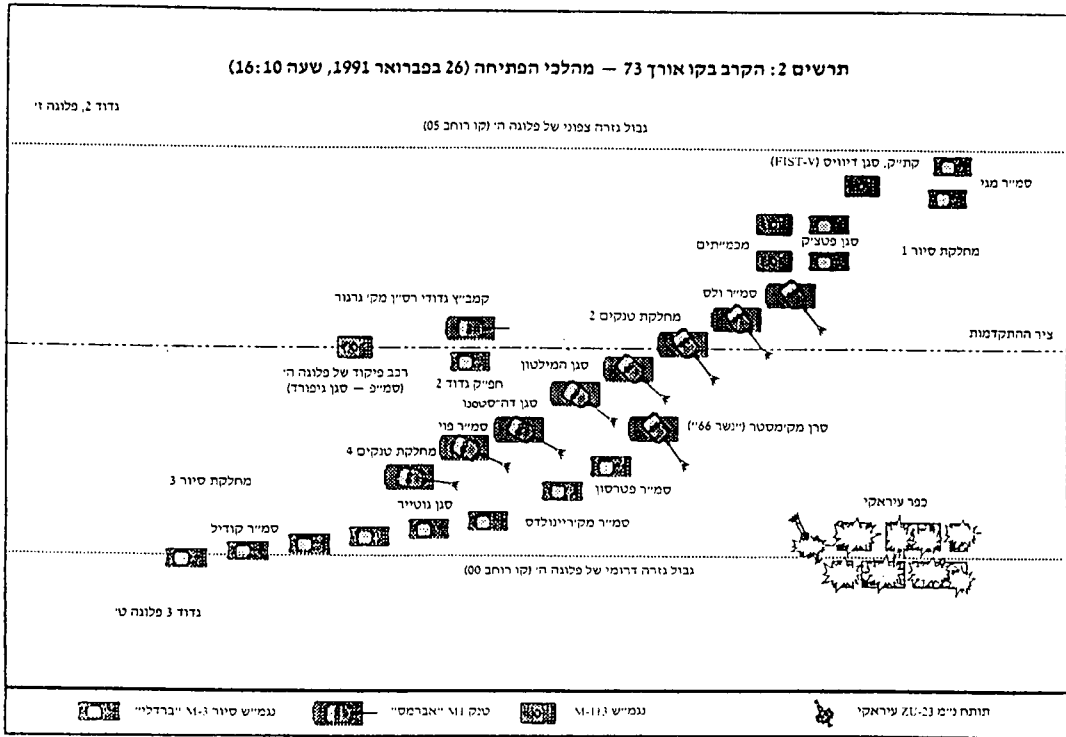
השמש ניסתה להבקיע לה דרך בין העננים, אבל סופת החול המשיכה למנוע מאיתנו תצפית לטווח ארוך. הפלוגה הגיעה לראש של תלולית קטנה, ולפתע התפוצצו פגזי רסיק'אוור מעל למחלקה של פטצ'ק ומעל למחלקת המרגמות. הפגזים הראשונים התפוצצו במרחק קצר

כשמק'ריינולדס החל לנוע, נפתחה אש מקלעים כבדה על הנגמ"ש של הריס מכפר שנמצא מזרחית לקבוצת הבונקרים. לי צחק כשראה איך מק'ריינולדס משליך את השבויים על הסיפון של הנגמ"ש, אבל עכשיו צעק: "אש נק"ל, שעה ו'". התרגשות וכעס תפסו את מקומו של כל פחד שהיה לו, ללי. הוא היה מוכן לקרב. סמל הריס דיווח על המגע לסגן גוטייר, וזה השיב: "טוב [הקללה הושמטה], גמור אותם", והמשיך להניע קדימה נגמ"שים נוספים של מחלקה 3 כדי לסייע.

החלטתי להנחית על עמדות האויב מהלומת אש עזה ולעקוף אותן מצפון. יכולנו להבחין בקני תותחים מציצים מתוך חלונות בנייני האבן האפורים. כמה כלירכב של האויב ממותקנים במקלעים חנו ברחובות הצרים של הכפר. הסיירים ממחלקות 3 ו-1 ירו פגזי נפיץ 25 מ"מ לתוך הבניינים ועל סוללת העפר שהקים האויב סביב הכפר. הנעתי את כל תשעת הטנקים קדימה ונתתי להם פקודת אש, שבעקבותיה ירו כמעט כולם לתוך הבניינים, ברזומנית, תשעה פגזי נפיץ 120 מ"מ. הפגזים נגעו בבניינים ופערו בהם חורים גדולים, וכמה גגות קרסו. בבניינים אחדים פרצה אש, והעשן שהיתמר מהם הסתיר את הפלוגה מעיני האויב. מהכפר חדלו לירות עלינו.

הפלוגתית: "טנק, פגענו בטנק!" אני הובלתי בראש, והטנקים עברו דרך מחלקות הסיור בראש-חץ בן תשעה טנקים. מחלקה 2 של סגן המילטון (ארבעה טנקי M1A1) נעה משמאלי, ומחלקה 4, של סגן דה'סטפנו – מימיני. המילטון, שהוא בעל אזרחות כפולה – אמריקנית-קנדית – היה חדש יחסית בפלוגה. אשתו סוזן הגיעה לאירופה זמן קצר לפני שיצאנו לערב הסעודית. המילטון, בוגר אוניברסיטת נוריק', הוא מנהיג מלידה, ובאימונים שעברנו במדבר רכש עד מהרה את אמונם של חייליו. גם למחלקה 4 היה אמון רב במפקדה, ג'ף, שסיים את וסט פוינט בשנת 1989 והיה בפלוגה כבר קרוב לשנה; הוא היה מנוסה ותכליתי.

השעה הייתה 16:18, וסופת החול עדיין לא פסקה. הוצאתי לפלוגה הוראות אחרונות, כאשר הטנק שלי טיפס על תלולית נוספת, בלתי נראית כמעט. כשהגענו לראש התלולית, צעק לפתע סמ"ר קוך: "טנקים לפני!" ואז ראיתי חלק גדול יותר ממערך האויב שעליו ירה מודי. כהרף עין מניתי שמונה טנקים חפורים בעמדות טובה. ערמות עפר גדולות נערמו לפני הטנקים, והם נראו בקלות בעין בלתי-מזוינת. הטנקים התמקמו בפיקחות במדרון אחורי כדי להפתיע אותנו כשנגיע לראש הרכס

הפלוגה המשיכה לנוע מזרחה, מחלקה 1 של מייק פטצ'ק נעה לפנינו, ובלי להיות מודעים למיקומי הבחינה ברכב משוריין של האויב ממזרח. החלטתי לשנות את מבנה הפלוגה ולהעביר את הטנקים קדימה, והוריתי למחלקות הטנקים: "נועו אחרי!" מגי ולורנס, שעמדו בשטח גבוה יותר מצפון, צפו מזרחה בשעה שרוב הפלוגה ירתה על הכפר. סמל רולנד מודי הבחין בשני טנקי אויב והחל לירות עליהם טילי "טאר". מגי צעק ברשת הקשר

הקטן. אבל אנחנו הפתענו אותם: בתחילת היום השמדנו את הסיור שלהם, ובגלל סופת החול הם לא ראו ולא שמעו אותנו. הם היו קרובים! קוך לחץ על כפתור המט"ל, והצג שמתחת לכוונת התותח הראה שהטווח היה 1,420 מ'. צעקתי בקשר-הפנים: "אש, ח"ש-מנעל – אש!" התותח היה טעון כבר בפגז נפיץ, אבל טיילור עמד לטעון מיד אחריו פגז אנרגיה קינטית בעל מהירות לוע גבוהה –

פגז נ"ט המצויד בליבת אורניום מדולל, שמהירות הלוע שלו היא בערך 1,600 מטרים בשנייה. קוץ לחץ על ההדק; הקנה רתע לאחור, ופגז הנפיץ טס לעבר טנק האויב. אנחנו היינו עדיין בתנועה, אבל מנגנון הייצוב של הטנק הבטיח שהקנה יישאר מכוון למטרה. טנק האויב התפוצץ בכדורי-אש ענקי, וקוץ צודד את הקנה לעבר טנק עיראקי נוסף שהיה קרוב הרבה יותר, והוצב לפני קו ההגנה העיקרי; הוא החל לצודד את הקנה לעברו. טיילור הפעיל את דלת תא התחמושת. הדלת נפתחה, הוא תפס פגז ח"ש-מנעל, דחף אותו לבית-הבליעה וצרח: "על!" שלוש שניות בלבד חלפו מאז השמדנו את הטנק הראשון. קוץ ירה את הפגז, בעוד אני מדבר בקשר. הצריח של טנק האויב ניתק מהתובה שלו בחינגה של ניצוצות. התובה עלתה בלהבות, כאשר החודרן הצית את מכל הדלק ואת תאי התחמושת.

טר"ש הדנסקוג האיט את מהירות הנסיעה שלנו ל-20 קמ"ש בערך. הוא הבחין בשדה מוקשים ופילס לעצמו דרך בין המוקשים כשהוא משתדל להפנות את חזית הטנק, המוגנת בשריון עבה, לעבר טנק האויב המסוכן ביותר. הדנסקוג ידע שהפלוגה תנוע בעקבותיו, ולכן נהג את הטנק ימינה, כדי ששתי מחלקות הטנקים יוכלו לירות לעבר עמדות האויב. שני טנקי T-72 ירו לעברנו, אבל הפגזים שלהם נפלו קצר, משני צידי הטנק. טיילור טען פגז ח"ש-מנעל נוסף. לאחר שקוץ השמיד T-72 נוסף, הגיעו מחלקות הטנקים של המילטון ודה-סטפנו (שמונה

תעבורת הקשר הייתה שקטה יחסית כל מהלך הקרב. הנחיתי את הטנקים לשמור על המבנה ולתקוף דרך עמדות האויב. הנגמ"שים של מחלקה 3 היו ערוכים לעומק מאחורי הטנקים של מחלקה 4 ואבטחו את האגף הימני של הפלוגה. הם המשיכו לירות לתוך הכפר ומעבר לו, דרומה. התפקיד שלהם היה חיוני במיוחד, מפני שגדוד 3, שלא ידע שנתקלנו באויב, עצר את פלוגה ט', והאגף היה חשוף.

טר"ש לי חשב שהלחימה הסתיימה כשהטנקים שלנו ירו על הכפר, אבל כשנהג את הרכב שלו צפונית לכפר,

פגז נ"ט המצויד בליבת אורניום מדולל, שמהירות הלוע שלו היא בערך 1,600 מטרים בשנייה. קוץ לחץ על ההדק; הקנה רתע לאחור, ופגז הנפיץ טס לעבר טנק האויב. אנחנו היינו עדיין בתנועה, אבל מנגנון הייצוב של הטנק הבטיח שהקנה יישאר מכוון למטרה. טנק האויב התפוצץ בכדורי-אש ענקי, וקוץ צודד את הקנה לעבר טנק עיראקי נוסף שהיה קרוב הרבה יותר, והוצב לפני קו ההגנה העיקרי; הוא החל לצודד את הקנה לעברו. טיילור הפעיל את דלת תא התחמושת. הדלת נפתחה, הוא תפס פגז ח"ש-מנעל, דחף אותו לבית-הבליעה וצרח: "על!" שלוש שניות בלבד חלפו מאז השמדנו את הטנק הראשון. קוץ ירה את הפגז, בעוד אני מדבר בקשר. הצריח של טנק האויב ניתק מהתובה שלו בחינגה של ניצוצות. התובה עלתה בלהבות, כאשר החודרן הצית את מכל הדלק ואת תאי התחמושת.

טר"ש הדנסקוג האיט את מהירות הנסיעה שלנו ל-20 קמ"ש בערך. הוא הבחין בשדה מוקשים ופילס לעצמו דרך בין המוקשים כשהוא משתדל להפנות את חזית הטנק, המוגנת בשריון עבה, לעבר טנק האויב המסוכן ביותר. הדנסקוג ידע שהפלוגה תנוע בעקבותיו, ולכן נהג את הטנק ימינה, כדי ששתי מחלקות הטנקים יוכלו לירות לעבר עמדות האויב. שני טנקי T-72 ירו לעברנו, אבל הפגזים שלהם נפלו קצר, משני צידי הטנק. טיילור טען פגז ח"ש-מנעל נוסף. לאחר שקוץ השמיד T-72 נוסף, הגיעו מחלקות הטנקים של המילטון ודה-סטפנו (שמונה

מחלקת שריון במלחמת המפרץ

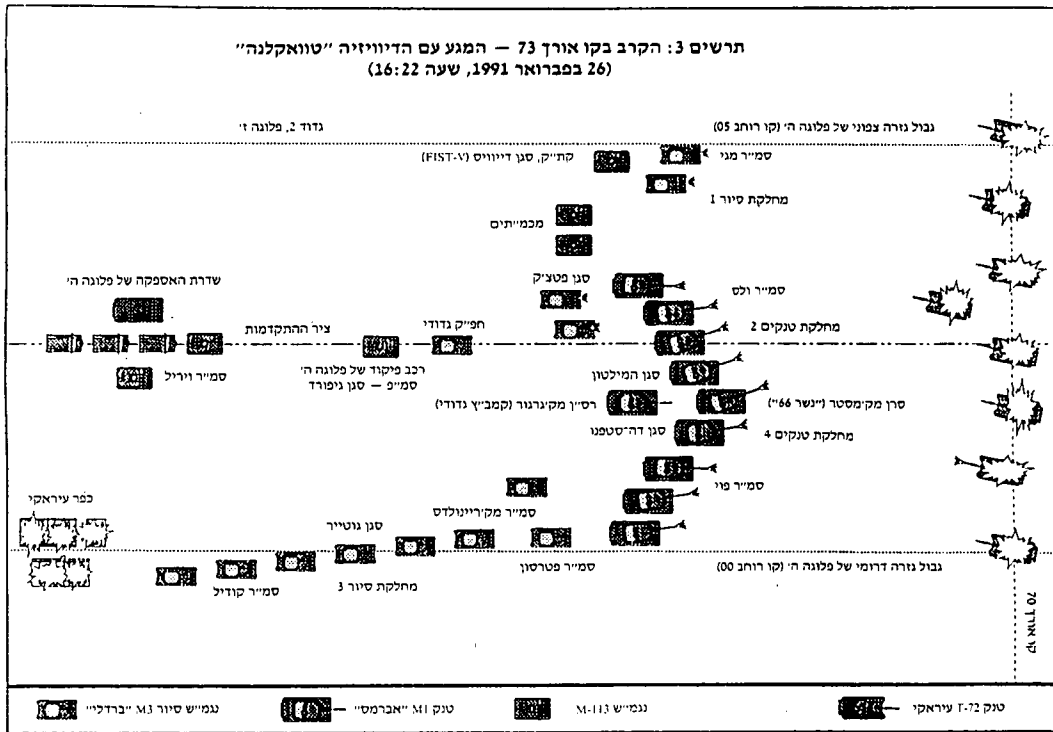
ראה את ה-T-72 בוערים. סמל הריס ראה נגמ"ש BMP מדרום, והתותחן שלו, רב"ט הנסלי, השמיד אותו. לי הריע לטנקים ולחש תפילה, לחלופין.

מחלקה 1 נעה מאחורי הטנקים "כדי לגרד להם את הגב" באש מקלעים ולטהר כיסי אויב רגלי, שגילה עדיין התנגדות. האויב הכין בונקרים עמוקים ועמדות לנגמ"שים BMP. כוח הסיור ירה על נגמ"שי האויב ועל הבונקרים האלה פגזי נפיץ 25 מ"מ ותחמושת ח"ש.

המשכנו לתקוף מזרחה באותו מבנה. האויב הפך את הכפר למעוז של ח"ר וציפה שנעקוף אותו מצפון או מדרום. כוח מגן של האויב, שהיה מורכב מ-30 טנקים, 14 נגמ"שי BMP וכמה מאות רגלים, המתין לנו מצידו המזרחי של הכפר, לאורך קו אורך 70. אמנם פעלנו כפי שהאויב ציפה, אבל ההפתעה שהשגנו ומהירות ההתקפה ותעוזתה היו פיצוי על העובדה שהאויב היה גדול יותר מאיתנו ועל היתרון הטבעי של מערך ההגנה שלו.

רק העלה עננת עפר. הוורמייל השיב אש בטיל "טאר" והשמיד את טנק האויב בעודו מנסה לטעון מחדש. גם הנגמ"ש של סמל וילי דיגבי העסיק רכב של האויב באגף הדרומי של הפלוגה. התותחן שלו, סמל וסלי קופר, ירה את שני טילי ה"טאר" שהיו במשגר, ודיגבי צעק בהתרגשות בקשר הפנים אל טר"ש ברטורבין ושיריונאי פרייזר לטעון את המשגר מחדש. שני החיילים, שישבו בחלקו האחורי של ה"ברדלי", לא הצליחו לפתוח את המדף ולהגיע אל המשגר. ברטורבין, בוגר מכללה ומתאבק בליגה של המכללות בפלורידה, בעט בחוזקה בסגר של המדף ושבר אותו. פרייזר השליך את קסדת הצוות שלו וזינק החוצה מן ה"ברדלי" למרות אש נק"ל כבדה. ברטורבין הגיש לפרייזר שני טילים ואחר כך עלה על הסיפון של הנגמ"ש וטען אותם במשגר. ברטורבין הפחיד קצת את סמל דיגבי כשטפח לו על הכתף ואמר לו שהמשגר טעון. הטנקים שלנו עברו על פני כלי-הרכב המושמדים של

תרשים 3: הקרב בקו אורך 73 – המגע עם הדיוויזיה "טוואקלנה" (26 בפברואר 1991, שעה 16:22)

האויב, והתפוצצויות משניות העלו מעל לראשינו להבות ושברי מתכת. הרגלים של האויב ירו עלינו ברובי-הסער ובמקלעים שלהם, אולי כדי לנקום בנו על גורל חבריהם ברק"ם, אבל לכדורים לא הייתה, כמובן, כל השפעה על הטנקים ועל הנגמ"שים שלנו. קצרנו את הח"ר באש המקלעים שלנו. כמה חיילים ניסו לשכב ללא תנועה בבונקרים שלהם או להעמיד פני מתים, ואחרי-כך זינקו מאחורי הטנקים וירו בהם ברוס"רים ובמור"טים RPG. הם נפלו טרף לתותחי ה-25 מ"מ ולמקלעים המקבילים של נגמ"שי ה"ברדלי". סגן המילטון החליט לא לפגוע בכיתה של חיילי אויב שלא ירו עליו, ואמר לסגן פטצ'ק בקשר לפקוח עליהם עין. אחרי שהטנק של המילטון

השעה הייתה 16:22. הטנקים שלנו הגיעו עכשיו לקו ההגנה הקדמי של האויב. כל הטנקים של האויב בחזית הפלוגה שלנו עלו כבר בלהבות, אבל מערך ההגנה של האויב השתרע דרומה יותר, והטנקים של דה-סטפנו והנגמ"שים של גוטייר נתקלו באש כבדה באגף הימני שלנו. בשלב מסוים ספגה מחלקה 3 אש תכליתית מבונקר שבו הוצב תותח נ"מ 23 מ"מ (מדגם ZSU 23-4). המחלקה ירתה לעבר הבונקר שני טילי "טאר" ברזמנית. הראשון מוטט את הבונקר, והשני השמיד את התותח נ"מ. ברגע מתוח במיוחד צודד סמל הוורמייל, התותחן של סגן גוטייר, את הצריח של ה"ברדלי" שלו לעבר טנק T-62 בדיוק כשהטנק ירה עליו. הטנק החטיא, ופגז הנפיץ שלו

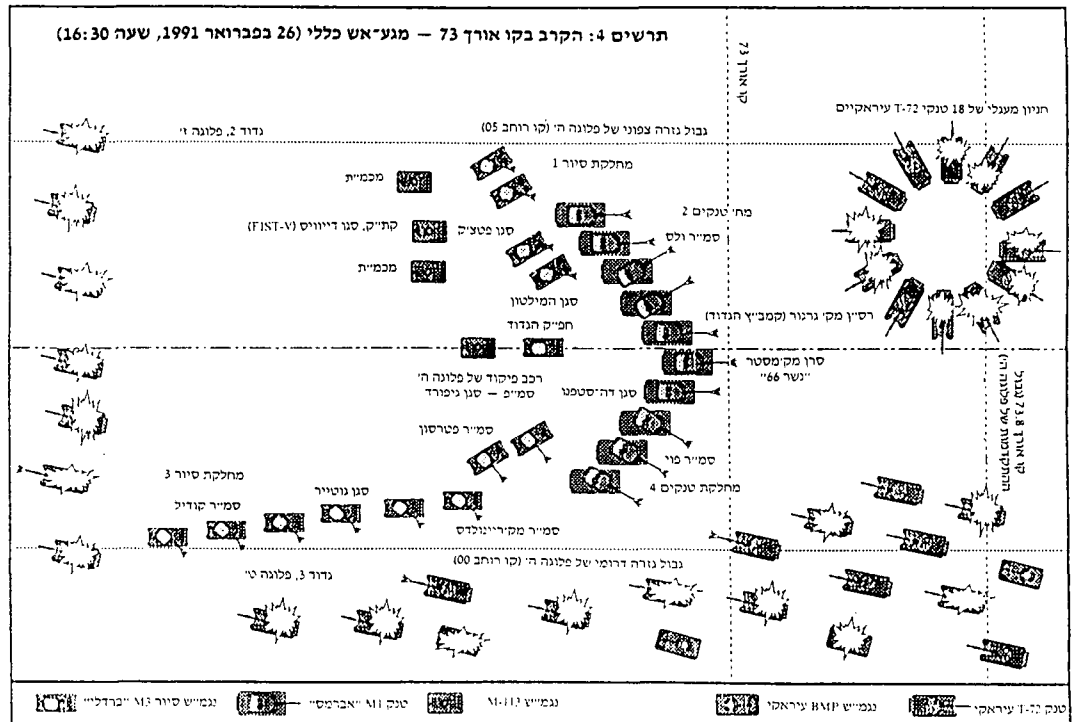
עבר, שטף אותו האויב באש מקלעים, וחיילים אחרים התכוננו לירות רנ"טים. הנגמ"שים של פטצ'ק ושל פטרסון חיסלו אותם במקלעים ובתותחים.

הקת"ק של הפלוגה, סגן דן דייוויס, הנחית אש ארטילרית בחזית הפלוגה המתקדמת. הקצין, בוגר הטכניון של טקסס, השתדל לנוע בנגמ"ש הפגיע שלו (M-113) מיד מאחורי הטנקים, כדי שיוכל לצפות ולתקן את האש. התקרבו אל האויב במהירות, וכעבור דקות אחדות אמרתי לדייוויס להפסיק את האש. לא רציתי להסתכן ולהיכנס לתוך אש כוחותינו.

סגן גיפורד התקשר אלי מרכב הפיקוד והזכיר לי שאנחנו צריכים להתקדם רק עד קו אורך 7, וכבר עברנו אותו. אמרתי לו: "אני לא יכול לעזור; אנחנו עדיין במגע עם האויב. תגיד להם שאני מצטער." גיפורד הסביר למפקדת הגדוד באלחוט את המצב. רס"ן מק'גרגור היה לפני, עם הטנקים שלנו, והבין את המצב לאשורו. אילו היינו עוצרים, היינו מבזבזים את אפקט ההלם שגרמנו לאויב. אילו הפסקנו לנוע, היינו מעניקים לאויב שנמצא מזרחה יותר הזדמנות להתארגן נגדנו, בעוד אנחנו מהווים מטרת נייחות. היה לנו יתרון, והיינו צריכים לסיים את הקרב במהירות. נמשיך בהתקפה עד שכל האויב יושמד, או עד שייכנע.

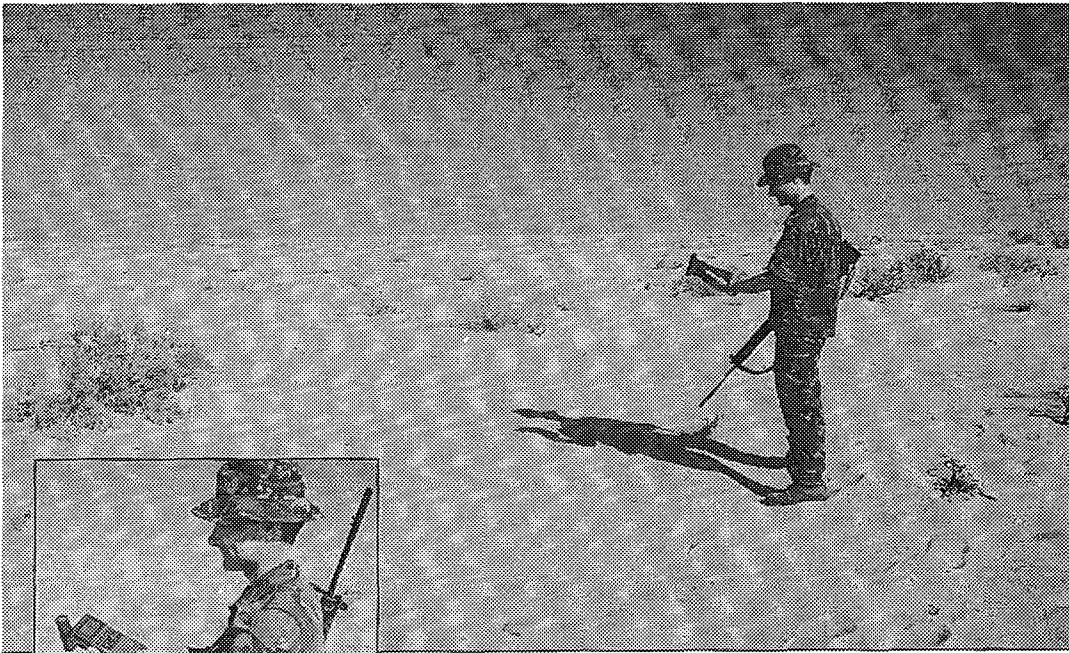
התחלתי להפנות את הפלוגה לכיוון צפון-מזרח, לעבר עמדות העתודה של האויב. בטנקים שלנו היו מותקנים מכשירי ניווט באמצעות לוויינים (GPS), שסיפקו לנו כיוון ומיקום מדויקים. האגף השמאלי של הפלוגה (הטנק שלי, מחלקה 2 של המילטון ומחלקה 1 של פטצ'ק פגעו בכוח העתודה של האויב, בשעה שמחלקה 3 של גוטייר ומחלקה 4 של דה-סטפנו עסקו עדיין בחילופי אש כבדים בגזרה הדרומית. טנקי העתודה של האויב היו ערוכים על גבי רכס מטעה: הטנק שלי ומחלקה 2 ירו והתקדמו במעלה הגבעה, וככל שעלינו במדרון, נגלו לעינינו כוחות אויב נוספים. הסענו את הטנקים שלנו אל מרכז מערך

האויב והשמדנו רבים מכלי-הרכב של האויב מאחור. ה"ברדלי" של סמל המחלקה קודיל היה רכב המאסף במחלקה 3. התצפיתנים שלו, טר"ש רודס ושריונאי קמפ, ישבו מאחור, ודרך הפריסקופים שלהם היה להם שדה ראייה מוגבל למדי של שדה-הקרב. רודס הציץ החוצה וקיווה ששום חייל עיראקי לא יגיח לפתע מאיזה בונקר ויירה בו מאחור ב-RPG. חושיו של רודס היו מחודדים; הוא יכול היה לשמוע ולהריח כל מה שמתרחש מסביבו. הוא הבחין בתיבת מוקש סיני על הקרקע מאחורי ה"ברדלי" שלו ותהה כמה מוקשים נוספים מסוג זה קבורים שם באדמה. רודס הבחין בטנקים ובנגמ"שים של האויב

הבוערים מכל עבר, בעוד ה"ברדלי" ממשיך לנוע מזרחה. בשעה 16:40 מצאתי סוף סוף מקום מתאים לעצירה. הייתי קרוב כבר לקו אורך 74, מעט דרומית לעמדת העתודה של האויב. מחלקה 2 נעצרה מזרחית לטנקי ה-T-72 הבוערים, שלא ניתנה להם כלל הזדמנות להגיח משטח הכינוס שלהם. במדבר חסר תוואים, יחסית, כמו

בעוד אנחנו נוסעים דרך תמרות העשן, הבחנו בטנקים וברק"ם נוספים מאחורי עמדות האויב הקדמיות ביותר. האויב מיקם כמה טנקים ונגמ"שי BMP בעומק, ועתודה של 17 טנקי T-72 חנתה במעגל שני קילומטרים נוספים מזרחה. ההסתערות שלנו דרך קו ההגנה הקדמי של האויב הביאה אותנו אל גבול הגזרה הדרומי שלנו, ולכן

מערכת ניווט בשימוש הכוחות האמריקניים

המדבר הזה, קשה להבחין בשטחים שולטים, אבל זה מה שהיה. הגבעה הקטנה איפשרה תצפית לכל הכיוונים, למרחק של קילומטרים אחדים. התברר שזה היה סוף מערך ההגנה של האויב.

לאחר שנעצרנו התקשרתי בדאגה לכל המחלקות כדי לוודא שכולם הגיעו. בגלל סופת החול לא יכולתי לראות את מרבית הפלוגה. חשתי הקלה רבה והודיתי לאל כאשר המ"מים והרס"פ דיווחו שאין שום נפגעים. הפלוגה הסתערה דרך מערך אויב מוגן היטב ועברה ארבעה קילומטרים. בתוך 23 דקות השמידה פלוגה ה' את עמדות האויב והותירה אחריה מערך מרהיב של כלי-רכב בוערים. הפלוגה התארגנה מחדש: שתי מחלקות הטנקים במרכז ושתי מחלקות הסיור מאבטחות את האגפים ואת העורף. הייתי מודאג שמא חלפנו על פני כוחות רגלים שיוכלו להתגנב אלינו מאחור. סמל רוברט ווד ושריונאי ארנסט דיוויס היו בין הסיירים שירדו מכלי-הרכב שלהם וטיהרו בונקרים של האויב בסביבה הקרובה של הפלוגה. הסיירים הטילו לתוך הבונקרים רימוניידי וליוו את ההתפוצצויות בצרורות מרובי ה-M-16 שלהם. אחד הבונקרים, סמוך לאזור העתודה של הטנקים, נראה משוכלל במיוחד. הוא היה גדול יותר מרוב הבונקרים האחרים, והקירות והרצפות היו מכוסים שטיחים. על הרצפה היו מסודרים כרים, וסמוך לבונקר נערמו שקי חול בחצי עיגול. נקודת תצפית "לדוגמה" זו השקיפה מערבה מן הרכס, על פני קו ההגנה העיראקי, אל הכיוון שממנו באנו. נראה שזה היה הבונקר של המפקד העיראקי. ייתכן שהוא ראה אותנו מתקרבים מנקודה זו ממש. תמהני מה חשב והרגיש כשראה שאנו מסתערים על העמדה שלו. הבונקר היה נטוש עתה; יש

להניח שיושביו נמלטו מזרחה, הרחק מהטנקים והנגמ"שים המתקרבים שלנו.

מחלקת הסיור של גוטייר ניסתה לחדש את המגע עם פלוגה ט' שהייתה במרחק של יותר מחמישה קילומטרים מאחור וזה עתה קיבלה פקודה להתקדם. דיברנו איתם ברשת הקשר שלהם ווידאנו שלא יטעו ויחשבו שאנו האויב.

כיתת האחזקה של הפלוגה, החובשים ורכב הפיקוד חנו בשקע קטן מערבית לרכס שעליו התארגן הרכס של הפלוגה. גם כיתת המרגמות פרסה מערבית למוצב הפיקוד, מוסתרת על-ידי הרכס.

יצאתי אל הסיפון של הטנק שלי כדי לפנות מקום לצוות שהעמים תחמושת והאזנתי לרשת הקשר. היבטתי בלהבות האש שהקיפו את הפלוגה ונדמה היה לי שכל הפעולה נמשכה שניות אחדות בלבד. במהלך הקרב לא הייתה לי שום תחושה ראויה לציון; אני חושב שפשוט הייתי עסוק מדי. לפתע תפסתי שלא אכלתי כל היום. קרעתי את האריזה של חפיסת ארוחה מוכנה וטרפתי ארוחת ערב של תפודים קרים ובשר חזיר. לגמתי קצת מים ודומני שהעירווי המהיר הזה האיט קצת את זרימת האדרנלין.

החובשים של הפלוגה החלו לטפל בשבויים פצועים ולפנות אותם. סמל ג'ורג' פיוץ ישב בחלקו האחורי של האמבולנס שלו וטיפל בשבוי שנפצע מכדור ברגלו. החובש התכופף לקחת שקית עירוי, ואז ניסה השבוי לדקור אותו בכמה מחטים שהיו מונחות במקום. החובש המם את השבוי במכת אגרוף והמשיך לטפל בפצע שלו.

הטנקים ירו בתותחים, ונגמ"שי ה"ברדלי" ירו טילי "טאר" לעבר טנקי אויב, נגמ"שים ורק"ם אחר לפני קו האורך 74. בעקבות הפגיעות, שהיו מדויקות מאוד, נשמעו התפוצצויות אדירות. כל כלי-הרכב עסקו בשיתוק ח"ר של האויב שהתעקש לירות עלינו במקלעים וברובים. חיילי האויב שוטטו אנה ואנה בים אינסופי של תלוליות עפר, שמהן היו בנויות עמדות האויב. כיתת המרגמות של סמ"ר טיילור עסקה עכשיו בירי במרץ רב; המרגמות ירו פצצות חמושות במרעומי קרבה, שהתפוצצו באוויר והמטירו על האויב גשם של רסיסים. בכוונת התרמיות שלנו יכולנו להבחין שהמרגמות גובות מן האויב מס דמים כבד.

הוריתי לכיתת סיור ממחלקה 1 לנוע צפונה וליצור קשר עם פלוגה ז'. פלוגה זו הייתה נתונה בקרב כבד בחלק הצפוני של הגזרה שלה, אחרי שנעצרה בקו אורך 73. הסיירים שלהם בדרום הגזרה התעכבו בגלל שדה מוקשים, ובינינו לבנים נוצר פער. הפער הזה היה מכוסה אומנם בתצפיות ובאש שלנו ושלמהם, אבל הפלוגות טרם נפגשו פיסיית. סגן פטצ'ק והכיתה של סמ"ר לורנס נעו צפונה, מחוץ למערך ההגנה של הפלוגה. הסיירים שלנו עסקו בהכוונת הסיירים של פלוגה ז' לעמדה שתבטיח חפיפה בתצפיות בינינו לבנים, ואז נתקלו בשלושה טנקי T-72 של האויב. נחרדתי מאוד. עוד לפני שהספקתי להורות לטנקים של סגן המילטון לנוע צפונה ולסייע להם, דיווח סגן פטצ'ק שהסיירים של פלוגה ה' רז' השמידו את טנקי האויב מטווח קצר בטילי "טאר". האגף הצפוני של הפלוגה היה מאובטח עכשיו.

זמן קצר לפני רדת החשכה ניסה האויב לפתוח בהתקפת-נגד עקרה. השעה הייתה 18:00. טנקים ונגמ"שי BMP התפתלו בתוך הים האינסופי של תלוליות עפר שהיוו את מערך האויב. סופת החול המשיכה להגביל את הראות בצורה חמורה, אבל הטנקים ונגמ"שי ה"ברדלי" שלנו באגפים הצליחו לירות בדייקנות וניסיון ההתקפה של האויב נהדף עד מהרה, לאחר שהכלים שלו החלו לעלות באש בזה אחר זה.

סגן גוטייר המשיך בתיאום עם פלוגה ט' בדרום. אנחנו היינו עדיין שלושה קילומטרים לפניהם, והיה חשוב שהם לא יטעו ויחשבו שאנחנו האויב. סגן גוטייר הודיע לפלוגה שלנו לא לירות דרומית לאזימוט מגנטי 120° כדי להבטיח שהאש לא תפגע בכוחות שכנים שלנו. מפקד פלוגה ט' ואני התגוררנו בחדר אחד בווסט פוינט, ולאחר שהפלוגה שלו התארגנה מחדש, תיאמנו בינינו בקשר במדויק את מערך העמדות שלנו.

השמש שקעה. אש רצופה ממקלעים, מתותחי 25 מ"מ וממרגמות ריתקה את האויב למקומו. כלי-רכב ובונקרים של האויב המשיכו לבעור. האש השתקפה בעננים הכבדים והנמוכים ואפפה את הפלוגה במין זוהר אדמדם ומוזר. מפעם לפעם היו מארזי תחמושת או מכל דלק של רכב אויב מתפוצצים בהתפוצצות משנית עזה.

בשעה 18:30 דיווחו הסיירים על שני נגמ"שי MTLB המתקרבים לעברנו; בלילה לא היה להם שום סיכוי. סמל

הוורמייל איתר אותם בכוונת התרמית שלו והשמיד אותם באש מתותח 25 מ"מ. כעבור דקות אחדות גילה חייל עיראקי המנסה להתניע אחד מכלי הרכב. טיל "טאר" שם קץ לניסיונותיו.

בשעה 18:55 התקרבה משאית עמוסה חיילי אויב עד למרחק של 200 מטרים מן הטנק של סמ"ר הנרי פוי; כנראה לא הבחינו עד כמה הם קרובים אלינו. הפלוגה הפגינה התחשבות ומשמעת גבוהה כאשר הוריתי לנצור את האש, עד שיתברר מה הם מתכוונים לעשות. לאחר שנוסעי המשאית גילו את הפלוגה, הם נעצרו, והחיילים קפצו מהמשאית כשהם מנופפים ברוס"רים ובמטולי RPG. המקלע של פוי פתח באש, העלה באש את מנוע המשאית ופצע חייל אחד של האויב. האחרים מיהרו להשליך את נשקם ונכנעו. הסיירים ערכו עליהם חיפוש, טיפלו בפצוע והעבירו אותם לנקודת איסוף שבויים.

השעה הייתה 19:30. לבד משני כלי-רכב משוריינים, שהושמדו על-ידי מחלקה 4, נורתה על הפלוגה רק אש רובים ומקלעים מקרית ומפוזרת. סמ"ר ויריל הצליח לפלס לו דרך אל העורף בין כוחותינו והביא לנו משאיות תחמושת ודלק. כלי-הרכב של הפלוגה נעו לאחור, אל נקודת התספוק, מספר כלים בכל פעם, והאחרים המשיכו לאבטח.

נראה שהאויב נשבר. נפגשתי עם רס"ן מק'גרור מאחורי הטנק שלו, והוא החליט להעביר קדימה את צוות הלוחמה הפסיכולוגית, המנויד ברכב גלגלי ממותקן ברמקולים. בשעה 20:30 פנה המתורגמן הכווייתי בפעם הראשונה אל האויב ברמקולים בבקשה להיכנע, כשהוא משדר לכיוון חזית הפלוגה. חיילי אויב רבים מספור החלו לנוע לעברנו, והסמל הכווייתי הנחה אותם בערבית. יכולנו לראות את הצלליות שלהם מצטיירות על רקע הזוהר שעלה מן האש שבערה עדיין מאחוריהם. החייל הראשון של האויב נשא מוט עץ שאליו היה מחובר שק לבן. השבויים הסתדרו בטור עורפי כשידיהם מורמות. היה מוזר לראות כיצד החיילים שירו בנו באים אלינו בהכנעה. כיתת סיור המצוידת ברוס"רים M-16 שמרה על השבויים והחלה לחפש אצלם. חיפשנו ביסודיות על גופם, כולל בתוך הנעליים והארנקים. אנשי הסיור תרגלו בעבר נוהל לקיחת שבויים ופעלו היטב. אחרי החיפוש הורינו להם להתיישב בשורות. החובשים של הפלוגה החלו לחבש את הפצועים שלהם. החזרנו להם את כל החפצים האישיים וסיפקנו להם מזון ומים. בקבוצה הראשונה היו 42 שבויים, ו-200 נוספים עתידים היו להיכנע באותו הלילה ולמחרת בבוקר.

ההפתעה שבה קיבלו השבויים את היחס האנושי כלפיהם ניכרה על פניהם. אמרו להם שהאמריקנים יירו בהם. רבים מהשבויים בכו, ואחדים ניסו לנשק את נעלי החיילים שלנו כביטוי להכרת תודה.

סמ"ר וילי ברנס ירד מה"ברדלי" של החפ"ק הגדודי וסייע לנו בטיפול בשבויים. הוא שאל אם מישוה מהם דובר אנגלית, וקצין שהזדהה בשם רס"ן מוחמד השיב בחיוב. ברנס אמר לו להעביר לשבויים הוראות והנחיות

במרחק יכולנו לשמוע את יבבת מנועי הטנקים של דיוויזיה ח"ר 1 ואת שקשוק השרשרות שלהם, שעה שחלפו על פני העמדות שלנו ונעו קדימה. שארית הלילה עברה בשקט יחסי, ורק אש מקלעים נורתה לעיתים מצד לצד.

למחרת בבוקר, עם זריחת השמש, נגלה לעינינו הנזק האמיתי שנגרם לאויב במלוא היקפו. עשרות טנקים, נגמ"שים, משאיות ובונקרים של האויב העלו עדיין עשן או בערו באש. נגמ"שי ה"ברדל" והטנקים שלנו השמידו יותר מ-30 טנקים של האויב, כ-20 נגמ"שים ורק"ם אחר ו-30 משאיות. מהלומת הארטילריה השמידה 35 משאיות נוספות, מצבורים גדולים של דלק, תחמושת ואספקה אחרת וכמה כלירכב משורינים. הרוגי האויב היו מפוזרים בשדה הקרב.

למחרת היום עסקנו באיסוף שבויים נוספים ובטיפול בפצועי האויב. סמ"ר וירל לקח חוליה קטנה וטיהר את הבונקרים שעברנו על פניהם במהלך ההתקפה. חיילי האויב יצאו מן הבונקרים כשידיהם מורמות אחרי שווירל ירה לתוך הכניסות כדורים ממקלע ה-0.5 שלו. הסיירים ליוו קבוצות קטנות של שבויים כדי שיזהו את חבריהם שנהרגו. אחדים מהם התפללו מעל הגוויות, אחרים רשמו בקשות שונות על פיסות נייר, הניחו את הנייר על חזה ההרוג וכיסו את הגופה בעפר. השבויים היו אסירי תודה על שנתנו להם הזדמנות לעשות זאת.

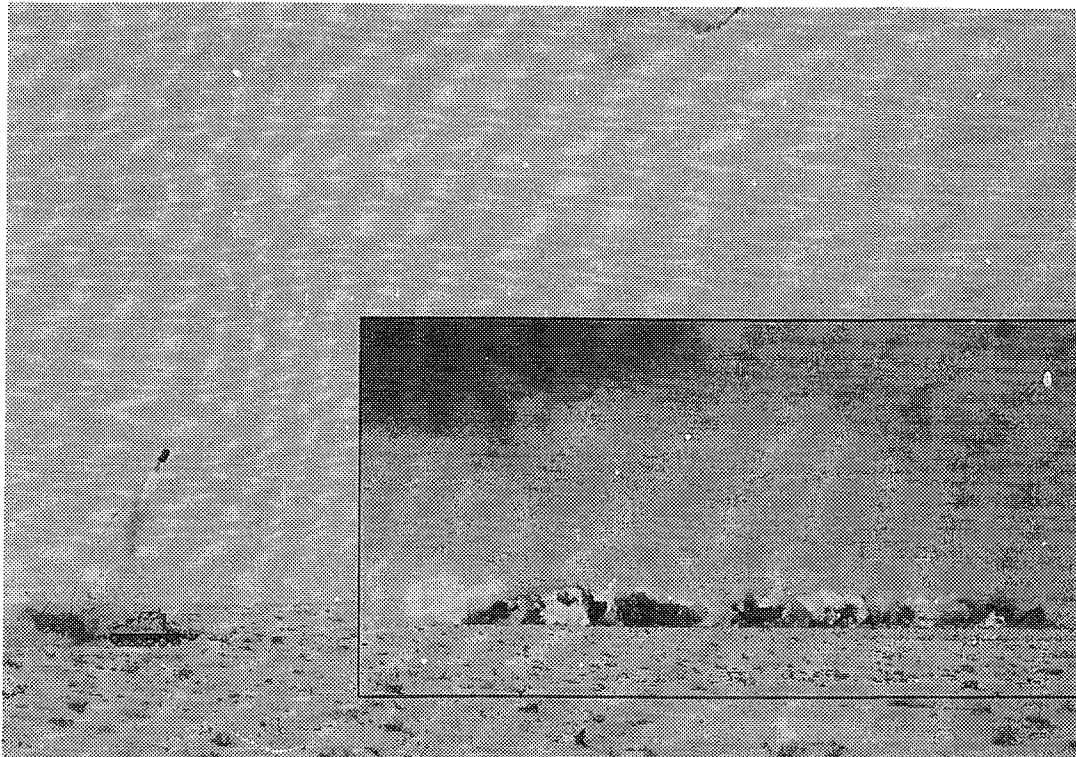
בשעה 08:00 נפתחה אש מקלעים על סגן פטצ'ק וכמה מחיילי מחלקה 1, והם רותקו למקומם. החיילים עסקו

וחזר והבטיח ל שבויים שלא יפגעו בהם לרעה. מוחמד, שחש הקלה רבה עקב העובדה ששלום אנשיו מובטח, החל לשוחח עם ברנס. לדבריו, הוא פיקד על גדוד ח"ר שמנה 900 איש, שתוגבר ב-39 טנקים. הוא סיפר ש-41 השבויים שבאו איתו היו היחידים שנשארו בחיים, ואמר שקילומטר אחד מזרחית לנו מוטלים פצועים נוספים, שנפגעו מאש המרגמות שלנו. מוחמד ביקש שנשלח קדימה כוח שיאסוף אותם. הפלוגה הייתה ערוכה בקו שמעבר לו אין להנחית שום ארטילריה או מהלומות אוויר, ולכן נאלצנו לדחות את בקשתו; זה היה מסוכן מדי. תהיתי מדוע 42 החיילים הכשירים לא נשאו עימם כמה מהפצועים שלהם.

בשעה 21:00 קיבלנו הודעה שדיוויזיה ח"ר 1 תעבור מדרום לנו בשעה 22:30 ותמשיך בהתקפה מזרחה. סגן דיוויס ביקש הנחתת אש ארטילרית לאורך קו אורך 76 – האזור שממנו באו התקפות הנגד והגישושים של האויב. התפוצצויות משניות היו כל העידוד שהתותחנים נזקקו לו, ועד מהרה נחתה בשטח מכת אש כבדה. פגזי ארטילריה ורקטות התפוצצו באוויר וריססו בשטח פצצונות נ"א ונ"ט. המראה היה כמו של זיקוקין דינור אדירים, המשתרעים על פני כמה קילומטרים. ברנס היה עדיין ליד רס"ן מוחמד. השבוי ראה את האש הארטילרית הנוחתת, העיף מבט בברנס ומלמל: "עכשיו כולם מתים". ההתפוצצויות הרבות השמידו מצבורי אספקה של האויב ומוצב פיקוד גדול.

היה קרוב לחצות; הקרב של הפלוגה עמד להסתיים.

קרבות שריון במלחמת המפרץ

בחיפושים אצל השבויים האחרונים שנתפסו, כאשר כמה חיילים עיראקיים עיקשים יותר פתחו עליהם באש מאחת התלוליות ממזרח. הייתי אז במוצב הפיקוד, וכמה מהכדורים פגעו במרכז השטח שבו נאספו השבויים ורכב התחזוקה. כעסתי על האויב – איך הוא מעז לפתוח עלינו באש. לא יעלה על הדעת שנאבד חייל אחרי שהצלחנו לעבור את הקרב ביום הקודם בלי שריטה. החלטתי לנוע עם הטנק לעבר האויב. למראה ה-MIA המתקרב אליהם, יצאו מאחורי התלולית ארבעה חיילים עיראקיים כשידיהם מורמות. סימנתי להם לצעוד לפני הטנק שלי והובלתי אותם בחזרה אל העמדה של מחלקה 1. כעבור דקות אחדות הופיעו 30 חיילי אויב נוספים.

כיוון שנפתחה עלינו אש, החלטתי לשנות את המיקום של הפלוגה ולהניע אותה מעט מערבה; הבעיה היחידה הייתה הובלת השבויים. עכשיו כבר היינו משוכנעים שהם לא ינקפו אצבע, ולכן העמסנו אותם על גבי הנגמ"שים ורכב הקת"ק. אי אפשר היה לזהות את הכלים תחת המוני השבויים שעמדו עליהם; זה היה מראה מוזר. נדמה לי שהשבויים נהנו מהמסע שלהם.

הלכתי ביחד עם ג'ון גיפורד ורס"ן מק'גרור כדי להתבונן בשבויים. החיילים הקרביים הראשונים שלקחנו בשבי נראו כמו בריונים. הם נראו בכושר ועמדו בניגוד מוחלט לאומללים שבהם נתקלנו כמה ימים קודם לכן. אמרתי לרס"ן מוחמד שיגייד לי אם הוא או אנשיו זקוקים למשהו. אינני יודע מדוע עשיתי זאת, אבל לחצתי את ידו; אולי זה היה משהו שצריך לעשות בגלל נימוסים צבאיים או מסורת. לא חשתי שום חמלה או רחמים גדולים כלפי אנשים אלה; ידעתי מה הם עוללו לאזרחים חסרי ישע. שמחתי שהבסנו אותם בצורה מוחלטת כל כך.

סגן דייוויס ניצל את ההזדמנות לראיין את רס"ן מוחמד באריכותמה. הרביסרן אמר שהוא שמע כשהפלוגה ירתה על הכפר, אבל חשב שזוהי הפצצה נוספת מהאוויר. הוא ציין שהם ספגו התקפות אוויר רבות, אבל הן לא פגעו בכושר הקרבי של היחידה שלו בצורה חמורה. רק שלושה מהטנקים שלו ניזוקו קלות, והוא אמר שהייתה לו אספקה בשפע. עם זאת יכולתי להבחין שלהתקפות האוויריות הייתה השפעה פסיכולוגית ניכרת על האויב. שבויים רבים חיקו בתנועות ידיים את המטוסים המטילים פצצות. רס"ן מוחמד סיפר עוד לדייוויס, שהקמ"ן שלו אמר לו שפלוגת צנחנים נחתה ממערב, והוא התכונן להגנה מפני ח"ד. הטנקים שלנו הפתיעו אותו.

לפתע שמתי לב עד כמה אני מלוכלך ומזוהם; לא התרחצתי כבר שישה ימים. שכבות הפחם של חליפת האב"כ שלי, שהייתה עדיין רטובה, צבעו את העור שלי בשחור. עמדתי עירום על הסיפון האחורי של הטנק שלי והתרחצתי בצורה שטחית ולא כל כך יעילה בעזרת מגבת רטובה. השבויים, שבאו מתרבות שחינכה אותם לחוש צניעות פיסית, נדהמו למראה התנהגותי ואף הראו זאת. אני זוכר שנרדמתי במוצב הפיקוד והתעוררתי כשקיבלנו פקודה לנוע קצת דרומה ומזרחה ולהמתין למשימה חדשה כחלק מעבודת הקורפוס. הדרך שבה

נענו חלפה על פני הקו הראשון של מערך ההגנה של האויב שדרכו הסתערנו יום קודם לכן, בשעות אחרי הצהריים. הטנקים והנגמ"שים של האויב היו הרוסים. הצריחים שלהם התגוללו בנפרד מהתובות. חיילי אויב הרוגים היו מוטלים ליד גושי הפלדה המעוקמת, שאי אפשר היה כלל לזהותם.

כשהגענו לאזור ההיערכות החדש, ארגנו אבטחה, טיפלנו ברכב ובנשק ונחנו. הידיעה שבקרוב תוכרז הפסקת-אש הגיעה אלינו בליל ה-27 בחודש. ידענו שהתפקיד שלנו במלחמה הסתיים. פלוגה ה' לא ספגה שום אבדה, ואנוכי וכמה חיילים התפללנו והודינו לאל. לא שמחנו לאיד האויב; פשוט עשינו את המוטל עלינו, לשחרר את כוויית מבוגדנותם של צדאם חוסיין ותלייניו, אנשי משמר הרפובליקה, ומחוסר האנושיות שלהם.

ב-26 בפברואר הפתענו את האויב. הפתעה זו, הפעולה הנועזת שלנו ועבודת הצוות של חיילי הפלוגה היו ההיתקלות הידועה כיום כקרב בקו אורך 73. אפשר לומר שבדרך כלל לא היו העיראקים מוכנים לפגוש בצבא ארצות-הברית. האמריקנים מאומנים ומצוידים טוב יותר, אבל הגורם המכריע האמיתי היה החייל האמריקני. הוא מצטיין במה שהוא עושה ומגלה מסירות מוחלטת בשירות מולדתו. החיילים שלנו היו תוקפניים בקרב, ועם זאת הפגינו משמעת גבוהה וחמלה כלפי האויב.

אני אסיר תודה על שניתנה לי ההזדמנות לשרת איתם בפעולה זו.

הערות

1. גדוד סיירים משוריין (Armored Cavalry Squadron) הוא המפקדה הממונה על פלוגה (troop), ומפקדו הוא סגן-אלוף. גדוד 2 מכיל 3 פלוגות פרשים (troops ה', ה' ו' רז'), פלוגת טנקים (14 טנקים), סוללת הוביצרים (שמונה תותחים) ו"פלוגת" מפקדה (מפקדת הגדוד, מכונאים, חובשים ותספוקת של דלק ותחמושת).
2. מערכת הניווט באמצעות לוויינים (GPS) הוכיחה את עצמה ככלי-עזר שאין ערוך לו לניווט במדבר חסר התוואים. המערכת נעזרת באותות המשודרים מלוויינים ויוצרים חיתוך למקום המדויק שבו נמצא המכשיר. כן ניתן להיעזר בה לניווט בין שתי נקודות. בזמן הקרב היו לפלוגה ארבעה מכשירי GPS (אחד לכל מחלקת סיור, אחד למ"פ ואחד לקת"ק).

